

DUKAY NAGY ÁDÁM

Egy kikötés

Holnap még vállig,
később majd térdig, bokáig gázolsz
a valónak gondoltba.

Egy-egy követ dobsz bele,
végül annyit sem fodrozod, csak
kiülsz a partjára néha.

A senki fövénye az.
Homokja üveg, egén sáfrányszínűek
a ködök, csillagok.

De erről nem beszélhetsz.
Ne tudja senki, hogy itt vagy,
hogy itt vagyok.

Míg csak eső

Itt kell eldönteni,
merre.
Ez itt az eseményhorizont.

A nap itt örvénylik
éjbe.
Ez itt a most, ez itt a pont.

Míg csak esőtől ázik
e placc,
s ténfereg rajta lábnyomod,

addig visszafordul-
hatsz –
addig meggondolhatod.

A mostig víz

Pucér testére porhó-
és avarköpenyt húz
az álmatlanul forgolódo szél.

Egy megállóban tünődő
troliból nézed a várost.

Alacsonyan jár a Nap:
a csupasz fákra, tűzfalakra
rézsütösen hull a fény.

A mostig visszhangzik a jövő –
néhány lehetséges-most.

